

SREDA – Tista, ki je šla na pot

Tiste dni je Marija vstala in se v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem. Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto. Ko je Elizabeta zaslišala Marijin pozdrav, se je dete veselo zganilo v njenem telesu. Elizabeta je postala polna Svetega Duha in je na ves glas vzkliknila in rekla: »Blagoslovljena ti med ženami, in blagoslovljen sad tvojega telesa! Od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda? Glej, ko je prišel glas tvojega pozdrava do mojih ušes, se je dete v mojem telesu od radosti zganilo. Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod!« (Lk 1,39–45)

Ob spoznanju, da nosi v svojem telesu Jezusa, je Marija takoj odhitela služiti drugim. Sad Jezusovega prihoda je vedno potreba, da ga prinašamo tudi drugim.
(blažena mati Terezija)

Sveta Marija, žena prvega koraka, služabnica ljubezni, ki prehiteva, hitro vstani in se podaj na pot, da ne bo prepozno. Ne oziraj se na naše obotavljanje. Stopi naprej, podpiraj naše pobude in odločitve. Ko nas bo ujela nemoč navad in greha, ne čakaj, da se bomo skesali. Pridi pred našim klicem in nam pomagaj. Če nas ne boš ti prva spodbudila, se bomo težko premaknili. Ob tebi pa bomo zahrepeneli po Bogu.

Sveta Marija, žena prvega koraka, mnogim ljudem si pomagala, da so se premaknili iz svoje bede in se soočili s svojimi križi. Bila si budna, ko je Jezus spreminjal najhujšo hudobijo, pomagala si prestrašenim apostolom, da so se po noči izdaje in predsodkov odprli daru njegove usmiljene ljubezni. Daj nam, te prosimo, da bi vedno znova naredili korak v odpuščanju, kesanju, usmiljenju in novem začetku. Tako nas boš tudi sprejela pri nebeških vratih kot tiste, ki smo Božje usmiljenje prelili v nova vstajanja. Bog bo z veseljem potrdil pot, za katero si se odločila.

♣ Človeško življenje je potovanje. Potujemo tudi, če smo na mestu. Potovanje so odnosi, je vera in so napor, v katerih potujemo tja, kjer se spreminja svet. Vsa človeška romanja se usmerjajo v Jeruzalem, na Golgoto, pod križ, kjer se razvezujejo zapleteni vozli greha, verige zla ter vsa nemoč, ki je povezana z našo človeško krhkostjo. Križ spreminja. Brez križa ni izhoda in življenja.

Lepota romanja je v tem, da je hoja povezana z razmišljanjem, ko hodimo in tudi ko stojimo. Marija ni hodila z Jezusom, ko je hodil okrog in oznanjal. Spremljala ga je duhovno. V svoji veri in materinski ljubezni je čutila njegove uspehe, ga podpirala in trepetala, ko je doživel nasprotovanja. V tem dejavnem premišljevanju in molitvi je spoznala, da je prišel čas Jezusove ure in da se mora tudi sama podati v Jeruzalem, da bo blizu njegovi bolečini. Pred sabo je imela Jezusovo iskrenost in podarjanje ter levje žrelo farizejev in duhovniške aristokracije, ki bo hlastnilo po njem. Njuni poti sta se srečali na križevem potu in pod križem. Marija ni mogla ničesar spremeniti, ni se mogla upreti hudobiji in laži, ki je bruhalo iz ljudi. Bila je mati upornika in krivoverca. Pod križem je tiho stala, trpela in se podarila kot lepa Jagnjica ob Božjem daritvenem Jagnjetu. Kot ga je nekoč v telesu nesla k sorodnici Elizabeti, ga je sedaj nosila v svojem srcu in trpela skupaj z njim. Marija je lepa, ker veruje in ljubi kljub hudobiji, ki ji bo vzela sina. Stati pod križem ne predstavlja samo drže, ampak pomeni živi odnos.

Pomembno je, da se je odpravila na pot in šla za Jezusom v njegovo veliko noč. Stanje na mestu in obenem dolgo romanje duše v spremljanju Jezusa razkrivata način in pot krščanske kontemplacije. Z Marijo gledamo na križ, v Božjo žrtev, ki smo jo mi križali in je postala razodetje Božje slave. Romanje na Kalvarijo pa se je že pred tem dogajalo v Marijini notranjosti, ko je premišljevala napoved starčka Simeona o meču bolečin, ki bo presunil njeno dušo (Lk 2,35). Čutila je nasprotovanja, ki jih je bil deležen že kot novorojeni otrok in tudi kasneje v življenju. Nazarečani so se v shodnici spravili nanj in ga hoteli pahniti v prepad. Ob Lazarjevi obuditvi so duhovni in politični voditelji sklenili, da ga je treba umoriti (Jn 11,53).

Marija je romala po teh postajah in tudi sama doživela kakšno trdo besedo, vendar jo je sprejela dobrohotno kot korak rasti v veri in prosojnem odnosu. Vse to je gradilo njeno pot, da je mogla skupaj s sinom postaviti na križ vsa svoja pričakovanja, čutenja in varnost. Vse je podarila, da je postalo dar za rojstvo Cerkve. V lepoti njenega romanja vere moremo tudi mi poživiti hojo za Jezusom v vseh okoliščinah življenja, zlasti z vidika cilja, ki nas čaka in se mu neizogibno bližamo.

♦ *Kot veter smo. Obstajamo, dokler se premikamo.* Dokler rasemo, dokler delamo korake, četudi korake v napačno smer, a vendar korake. Tega pa ni brez preizkušanja svojih meja, brez tveganja. Tega ni, če si ne upamo narediti česa novega. Življenje se namreč ne odvija na kavču. Življenje se odvija v divjini, v neznanem. V dvomih, v iskanju, v negotovosti. V hoji po robu, v slepem tipanju, kam. Lahko tudi rečem v »skrivnostnem«, kamor si ne upamo stopiti, ker ne vemo, kako se bo razpletlo. Tam je življenje.

♦ *Milost* je čutiti, da se želiš spremeniti. Ne da se moraš, temveč da se *želiš* spremeniti. To je ena od najlepših človeških stvari v nas. Hrepenenje po »hoditi«, »postajati«. Spreminjati se. Si obrisati ranjeni in umazani obraz in zasijati. To je *gora*, pot nanjo. Zato razne »akcije«, ki si jih vsako leto zadajamo v postu. Vemo, slutimo, da je pod površjem naše človeškosti, polne porazov in napak, nekaj več. Nek sijaj. Nekaj *Božjega*. In tja želimo priti.

Vendar pa je pot, ta zunanja pot odpovedi in človekovih dejanj, truda in prizadevanja, premalo, da bi se človek spremenil. Človek z močno voljo morda res lahko shujša, lahko se odvadi kajenja in zamenja nekatere svoje navade. A se *ne* spremeni. Kajti resnična sprememba človeka se ne dogaja v njegovi moči, v njegovi sposobnosti, temveč ravno obratno: takrat, kadar se zdi, da ne more storiti nič več, ko je tako nemočen, da niti kričati več ne more ... in umolkne.

Takrat človek zasije.

Človek se spremeni, ko začne *moliti*. Rekel bom drugače: ko začne na gori, na katero je splezal, molčati in opazovati Božje delo. Ko pusti, da ga Bog odpelje na *drugo* goro. Spreminja namreč lahko Bog, ne pa človek. S spremembami je namreč kakor s semenom, vrženim v zemljo. Človek orje zemljo, poseje in zaliva, pomlad pa daje Bog, nihče drug (prim. 1 Kor 3,7).

Zato se z gore drugačen ne vrne samo Jezus, temveč tudi njegovi trije učenci.

♦ Naloga dneva: Naredi prvi korak tja, kamor ti je najtežje. Če ti je težko pristopiti do nepoznane osebe, stori to! Če se bojiš samote lastnih misli, si vzemi čas zase! Če ti je težko odpustiti, se opraviči prvi. Prosi Marijo za pomoč. Če je pomagala vsem apostolom pri njihovih prvih korakih, bo tudi tebi! ☺

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.